

[Alfred Jensen.]

byggeriet nok, har skadet beboerne i de nye ejendomme nok. Det, man har brug for, er faktisk ikke, at man skærer lånemassen ned, for det er jo karakteristisk, at de 300 mill. kr., som skulle sikre, at der kunne bygges 17 000 boliger, ikke rakte til; der blev ikke bygget mere end 14 000 boliger, selv om man, forstår jeg, kom op på 320 mill. kr. Derfor er det ikke den vej, man skal gå. Man må i stedet for gå den anden vej og opretholde statslånene og sikre mere betryggende låneformer, for meningen må jo være, at man skal holde huslejeniveauet nede, sikre dem, der skal flytte ind i det nye boligbyggeri, en leje på rimelige vilkår.

Jeg kender de indvendinger, der gøres mod de billige statslån, men jeg kan ikke godkende de betragtninger, der ligger til grund derfor. Jeg kan ikke godkende, at de, der kommer i den situation, at de skal skaffe sig lejlighed i nybyggeriet, skal komme til at betale en overmåde stor leje som følge af, at renteniveauet ligger højt. Det kan ikke være rimeligt. Det kan ikke være rimeligt, at de årgange, som har måttet flytte ind i nye boliger, medens renteniveauet har ligget 1 pct. eller $1\frac{1}{2}$ pct. over det nugældende, fortsat skal betale den store leje. Det er vor opfattelse, at toppen burde skæres af, så disse årgange ikke blev stillet ringere end dem, der har haft den lykke, at de har kunnet anskaffe sig en lejlighed under mere gunstige vilkår. Enhver kan se, at fordyrelsen af boligbyggeriet i de senere år i hovedsagen ligger i finansieringsfordyrelsen, og det er jo erkendt fra alle sider, at hvis man kunne sætte renten ned med 2 pct., så ville lejen gå ned med 11 kr. 20 øre pr. m². Det forekommer os, at det var her, man skulle sætte ind i stedet for at gå den vej, man nu betræder.

Vi har den opfattelse, at man må sikre, at der bygges 25 000-30 000 boliger årligt, at man bør opretholde statslånene, at man bør favorisere boligforeningsbyggeriet, så boligen ikke, hvad nybyggeriet angår, skal være et spekulationsobjekt. Vi har den opfattelse, at man ud over at sikre en billig rente også skulle tage fat på avancerne ved fremstilling af byggemateriale og ved opførelse af boligen. Det har jeg tidligere

på min gruppes vegne talt for, og det vil jeg gøre igen her i dag. Vi må have mulighed for at sætte avancerne ned. Det er urimeligt, at de store avancer sammen med den dyre finansiering skal være skyld i, at der er problemer af den art, vi her står over for. Hvis man fra samfundets side sætter ind, kan man forhindre noget sådant, og det er det, vi mener man bør gøre.

Om bestemmelserne i boliglovsforslaget skal jeg ikke sige særlig meget. Jeg vil dog gerne udtale, at vi ikke har noget imod, at man giver boligtilskud til de mindrebemidlede. Vi kan også erklære os tilfreds med, at man yder tilskud til familier, der bor i den gamle boligmasse, vi har jo selv talt herfor flere gange. Jeg vil tro, det er rimeligt, at man lempet nogle af de krav, der er stillet, men det har andre ordførere givet udtryk for, og jeg forstår, at disse problemer vil blive taget op til behandling i udvalget.

Derimod har jeg ikke hørt nogen tale om, at man, for så vidt angår huslejetilskuddet, burde gå fra 3 børn ned til 2. Det har der været muligheder for, og der er også kommuner, der har givet disse tilskud til familier med 2 børn, og det vil jeg også mene må være rigtigt og rimeligt. Jeg er ikke i stand til at afgøre, om de sats, der er foreslået for husstandsindkomsten, er rimelige, men jeg forstod den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, således, at de var bedre end de sygekassegrænser, vi nu opererer med; om det var på grund af aftrapningen, eller om det var ud fra hensynet til den del af befolkningen, der kom ind under bestemmelsen, er jeg ikke klar over, men det forekommer mig, at vi er kommet for langt ned med bundgrænsen. Jeg ved ikke, om jeg kan gøre mig noget håb om, at man vil tage dette spørgsmål op i udvalget.

Vi ser med tilfredshed på den nydannelse i boligstøttelovgivningen, der betyder, at der kan gives lån til forbedring af de gamle ejendomme. Vi har talt for, at noget sådant blev gennemført, og det, at det nu praktisk er sat på dagsordenen, kan kun give anledning til, at vi udtaler vor anerkendelse heraf.

Den kommunistiske gruppe kan ikke gå ind for forslagene som helhed; de afvik-